

KING-SOROZAT
3. KÖTET

„Aki egyszer
Nagymenő lett,
az mindig az is marad.
Mindhalálíg.”

LAWLESS

törvényen kívül

18+

*Rázós
könyv-*

T. M. FRAZIER

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

T. M. FRAZIER

LAWLESS

törvényen kívül

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Logannek és Charley-nak,
akik megtanították nekem, hogy milyen a valódi szeretet*

MEGJEGYZÉS AZ OLVASÓKNAK

Ez a könyv – a *King*-sorozat harmadik része – Bear történetét meséli el. Ahhoz, hogy teljes mértékben megértsétek és élvezni tudjátok a *Törvényen kívül* történetét, ajánlom a *King* és *Zsarnok* kötetek elolvasását is. Remélem, annyira élvezitek majd a regény olvasását, mint amennyire én élveztem a megírását.

– T. M.

*Törvényen kívüliek vagyunk.
Egy átlagpolgár fel sem tudja fogni,
hogy ez mit jelent,
azonnal elgurulna a gyógyszerük.*

– Bear (*TYRANT/Zsarnok*, 7. fejezet)

PROLÓGUS

BEAR

NAGYMENŐNEK SZÜLETTEM.

Katonának születtem, a Parti Nagymenők motoros banda törvényen kívüli katonájának, akinek egy nap át kell majd vennie az öregétől a stafétát.

A szolgálat fontosabb volt a lelkiismeretemnél, a családomnál, minden másnál.

Nem én választottam ezt az életet, az választott engem, és szép lassan megértettem és hozzászoktam, hogy reggel azzal a tudattal menjek ki vizelni, hogy talán az lesz az utolsó napom ezen a földön.

Vagy valaki másé... Ez csak a parancsoktól függött.

Nem csak a véremben volt, hogy mit jelent a Nagymenők bandájához tartozni, ez volt az életem.

Minden egyes lélegzetvételem.

Minden egyes korty italom.

Kurvára imádtam a dolgot.

Ez volt számomra a minden.

Aztán változott a felállás.

Nem emlékszem, hogy pontosan mikor is történt, talán azután, hogy először öltem, talán akkor, amikor megkaptam az első folto-
mat, de megtörtént. A motorolaj, a bőr szaga, az erőszak és a banda
ellenségeinek levadászása tartotta működésben a testemet.

Inkább tartottam magam motorosnak, mint embernek.

Büszke voltam erre.

Sosem hittem volna, hogy ez egyszer még problémát jelenthet, de
azt sem hittem volna, hogy eljön az a nap, amikor már nem leszek
Parti Nagymenő.

Mégis eljött.

Én pedig nem voltam többé bandatag.

Egy nap levettem a mellényemet, és kíséltam a banda klubhá-
zának ajtaján. Ezzel megfordítottam a hátralévő napjaimat számlá-
ló homokórát.

Aki egyszer Nagymenő lett, az mindig az is marad.

Mindhalálig.

A nyomomba szegődtek. A legelcseszettebb azonban nem az,
hogy a bandatársaim megpróbálnak kinyírni. Nem. Hanem a bi-
zonytalanság.

Tudom, mit jelent motorosnak lenni.

De halványlila fingom sincs, mit jelent embernek lenni.

Megkínoztak, majd a halál kapujában a fogvatartóim szórakozás-
képpen még meg is erőszakoltak. De nem vesztettem el a szikrát,
ami életben tart, a küzdeni akarást, amitől az ember szíve gyorsab-
ban ver, mintha ki akarna szakadni a mellkasából, amiről biztosra
veheti, hogy bármi is lesz a helyzet, nemcsak túléli, de alaposan el is
intézi azokat a faszfejeket, akik megpróbálták levadászni.

Megverték, de nem tudtak megtörni.

Aztán jött Thia...

1. fejezet

THIA TÍZÉVESEN

NEM TUDOM, MIKOR SIKLOTT FÉLRE AZ ÉLETEM. Soha nem értettem ezt a mondást. Én ugyanis pontosan meg tudtam jelölni azt a napot és órát, amikor minden megváltozott, és olyan irányt vett az életem, amire senki sem számított.

Pláne nem én.

Három héttel a tizenegyedik születésnapom előtt a kicsi piros biciklimmal suhantam a három mérföldre lévő út menti kisbolthoz. Apa megkért, hogy vigyek el egy rekesz narancsot. A rekeszt a gördeszkámra kötöttem, amit aztán az első keréknél fogva a bicikli üléséhez erősítettem az apám régi hajójában talált kötéllel.

– Vigyázol a boltra, Cindy? – kérdezte Emma May, miközben a csípőjét ringatva és kis, szögletes táskáját szorongatva elindult az ajtó felé. – Csak beugrom ide a kozmetikába, a szomszédba. Szerintem egy vevő sem lesz – tette hozzá, majd a pulton áthajolva benyomott néhány gombot az antik pénztárgépen, aztán ököllel rácsapott

az aljára, a kinyíló fiókból pedig kivett némi készpénzt, rám mosolygott, és kilökte az üvegajtót, aminek csilingelés jelezte a nyílását-csukódását.

Emma Maynek igaza volt. Már korábban is megkért néhányszor, hogy vigyázzak a boltra, és akkor sem jött be senki sem.

Egészen addig a napig.

Nem mintha annyira nagy kedvem lett volna hazamenni. Anya furán viselkedett, addig sikálta a parkettát, amíg végül megkopott a fénye. Magában beszélt a konyhában. Amikor rákérdeztem, úgy nézett rám, mint aki nem tudja, miről beszélek. Apa azt mondta, hogy nincs semmi baj, csak hagyjam anyát békén, és tartsak tőle tisztos távolságot.

Úgy tettem, ahogy mondta, és igyekeztem távol maradni tőle, gyakran csak napnyugta után mentem haza.

Az, hogy a boltra vigyázok, pont olyan jó kifogás volt, hogy miért nem megyek haza, mint bármelyik másik.

Egy óra elteltével már unatkozni kezdtem. Rendbe raktam a cigisdobozokat a kassza mögötti polcon, megforgattam a virsliket a hot dog sütőben, és fellapoztam az egyik magazint, de nem igazán értettem, hogy a „Tizenhét pozíció, amivel sírni fog a gyönyörtől” cím mit akart jelenteni.

Nem tudom, miért sírna valaki a gyönyörtől. Én csak akkor szoktam sírni, ha szomorú vagyok, vagy fáj valamim.

Nem kötöttek le a magazinok sem, így hátradőltem a legkisebb mozdulatomra is megnyikorduló régi bárskéken. Bekapcsoltam a kis fekete-fehér tévét, ami a pulton állt, egy telefonkönyvvel alápolcolva. A készülék csak két csatornát fogott, az egyikben western ment, a másikon időjárás-jelentés. Mindkét csatorna képe kásásan jött be, és a hang helyett is csak zúgást hallottam. Ki akartam kapcsolni, de a

gomb nem reagált, csak még hangosabb lett az egész, annyira üvöltött, hogy nem hallottam, amikor motorok parkoltak le a bolt előtt, vagy amikor nekikoccant a csengő az ajtó üvegének.

Kihúztam a tévét a falból. Még mindig a kezemben volt a vezeték, amikor egy fekete hajú idegennel néztem farkasszemet.

No meg a fegyverével.

– Az összes pénzt! – utasított. A fegyverével a pénztárgépre bökött. Ide-oda dülöngélt, a szeme tiszta vérekes volt.

– Én nem tudom, hogyan... – mentegőztem, de a férfi félbeszakított.

– Csináld már, a kurva életbe! – üvöltötte. A fegyver kattant, a férfi pedig előreugrott, ráhasalt a pultra, a pisztoly centikre volt csak a halántékomtól. Leszálltam a székről, odatoltam a kasszához, visszamásztam rá, magam alá húztam a lábam, és megpróbáltam felidézni, hogy melyik gombokat milyen bonyolult sorrendben nyomja meg Emma ahhoz, hogy a fiók kinyíljon.

Nem jártam sikerrel.

– Gyerünk, kölyök! – A férfi egyre türelmetlenebbül ordított.

– Próbálom, de talán nem jó helyen ütögetem. – A fiók alját kezdem az öklömmel verni, de ekkor a férfi megkerülte a pultot. Olyan szaga volt, mint a kisöcsémnek, amikor rosszul lett a furgonban Savannah felé menet.

– Na ide figyelj, te kis ribanc – mordult rám a fickó, aztán felemelte a fegyverét, mintha meg akarna ütni vele. Leugrottam a székről, és bebújtam a pult alá.

Az ajtó feletti csengő jelezte, hogy az ajtó ismét kinyílt. Egy mély hang töltötte be a teret, megrezgetve a szárított marhaszeletekkel töltött befőttesüvegek vitrinjét.

– Mi a faszt csinálsz? – kérdezte a hang. A fegyveres férfi mozdulatlaná dermedt.

– A fizetségemért jöttem, te faszfej – hörögte a fegyveres.

Egy színes kar nyúlt át a pult felett, megragadta a fegyveres nyakát, és kirántotta a pult mögül, mintha csak egy bogár lett volna. Némi dulakodás után megint csengőszó hallatszott, valaki elhagyta a boltot.

Még néhány percig a pult fedezékében maradtam, aztán, miközben visszamásztam a székre, az ajtó ismét kinyílt. Egy szőke férfi lépett be az ajtón, hasonló bőrmellényt viselt, mint a fegyveres fickó, csak póló nem volt alatta. Az izmai szinte szétfeszítették a bőrét, mint a pankrátoroké a tévében, bár az övéi nem voltak olyan hatalmasak. A bőrét tetoválások díszítették, az egyik befedte a vállát és végigfutott a karján – azon, amelyikkel kirángatta a pult mögül a fegyverest.

Csillogó szeme árnyalata Maxwell új medencéjét juttatta eszembe, ahogy a napfényben megcsillan a víz mély kékje. Homokszőke haja a feje tetején hátrasimítva, a halántékán rövidre nyírva. A filmekben az ilyesmit hívják mohawk-frizurának.

– Csak te vagy itt? – kérdezte, miközben körülnézett a boltban, és belesett mindhárom folyosóra.

Bólintottam.

– Te vagy az, akit Skid az előbb... – De nem fejezte be a mondatát. Nekitámaszkodott a pultnak, és vett egy mély levegőt. A tetoválása végigfutott a karján, egészen a kézfejáig. Mindkét kezén háromhárom nagy ezüstgyűrűt viselt. Az arca szőrös volt. Amikor valaki szakállt emlegetett, én mindig azt a fajta hosszú, hófehér arcszőrzetet láttam magam előtt, ami a vén, csúnya, hosszú köpenyt és nagy, hegyes kék kalapot viselő varázslók állán nő. Ennek a férfinak azonban

csak egy-két centi hosszú volt a szakálla, a szőrzet pedig valamivel sötétebb volt a hajánál.

A férfi nem volt varázsló. Sem idős.

Sem csúnya.

– Király a hajad – szólaltam meg. Az egész fickó király volt. De talán nem is ez volt a megfelelő kifejezés.

Csinos. Mondhatjuk egy férfirra, hogy csinos?

Nem is csinos volt.

Gyönyörű.

– Köszönöm, drágám – mondta a pultnak támaszkodó férfi. Az illata olyan volt, mint amikor apa olajat cserél a furgonban, ez keveredett annak a lila szappannak az illatával, amit Mrs. Kitchener készített minden nyáron. – A te hajad is király. – Azt hiszem, ez volt életemben az első alkalom, hogy elpirultam. Égett az arcom, és amikor ezt a férfi észrevette, még szélesebbre húzódott a mosolya, és még közelebb hajolt.

– Miért vagy itt egyedül? Jessepben nincsenek gyerekmunkát tiltó törvények?

– Nem tudom, hogy az mit jelent, de errefelé senki sem jár azóta, hogy átadták az új autópályát. Csak vigyázok a boltra, amíg Emma May a szépségszalomban van. Azt mondta, csak jön meg meg, de ha valóban meg akarják szépíteni őt, akkor egy ideig még ellesz ott.

A férfi felnevetett, és a könyökére támaszkodott.

– Figyelj csak ide, kislány. Bocs a barátom miatt! – Cinkos mosolyt villantott. – Kikészítette a hosszú utazás, és kicsit elszaladt vele a ló.

– Honnan jöttetek? – A férfi meglepődött, én pedig azon voltam, hogy ez a kifejezés ne tűnjön el az arcáról.

– Naná, a hosszú út néha tényleg kiborítja az embert, de te jól vagy? Ugye téged nem bántott?

– Nem – ráztam meg a fejem. – Jól vagyok, és nincs miért bocsánatot kérned. Éppen Emma May puskájáért nyúltam, amikor bejöttél. – Leemeltem a puskát a pult alatti tartóról, hogy a férfi is láthassa, aztán csőre töltöttem. A férfi végignézett rajtam, és elröhögte magát. Visszatettem a fegyvert a pult alá. – Mi ilyen vicces? – kérdeztem.

– Te jó ég, alig várom, hogy elmondhassam Skidnek, hogy majdnem kinyírta egy kislány. – A férfi nevetése mély és öblös volt, könny szökött a szemébe.

– Én nem vagyok kislány – tiltakoztam. – Jövő hónapban tizenegy leszek. Te hány éves vagy?

– Huszonegy. – A férfi mosolya még vidámabb lett, és hirtelen már az sem zavart, hogy kislánynak hívott. Ha így mosolyog rám, annak hív, aminek csak akar.

– Mi a neved, drágám? – kérdezte.

– Thia Andrews – jelentettem ki büszkén, majd kinyújtottam a kezem, mert apa azt mondta, bemutatkozásakor így illik.

– Thia? – A férfi éppen olyan értetlenül nézett rám, mint mások, amikor először hallják a nevem.

– A Cynthia becézése, de ki nem állhatom a Cindyt. Tizenkét lány osztálytársam van, abból három Cindy, szóval én örülök, hogy Thia vagyok, és nem Cindy. – Kinyújtottam a nyelvemet, és úgy csináltam, mintha ledugtam volna az ujjam a torkomon. Gyűlölöm a Cindy nevet, noha amikor apa felvetette, hogy szólítsanak Thiának, anya nem volt hajlandó használni az új becenevemet, és csak azért is Cindynek hívott. – Téged hogy hívnak?

– Bearnek hívnak, kicsim – mondta, miközben elfogadta a kézfogásomat. A bőre meleg volt, kivéve ott, ahol a gyűrűk hideg fémje ért a tenyeremhez. Apró és sápadt voltam Bear mellett, a kezem mintha egy baba keze lett volna. – Van egy haverom, aki szintén úgy fog kezet, mint egy kölyök.

– Apa szerint így illik.

– Az apukádnak igaza van.

– A kézfogós barátod, ő is ilyen kedves? – kérdeztem.

– Nem mondanám, hogy én kifejezetten kedves lennék. De a barátom? Hát, ő... Mondjuk azt, hogy ő máshogy gondolkozik. – Bear felnevetett.

– A más az jó. A tanáraink szerint én is máshogy gondolkozom, mert rózsaszín a hajam, bár azt is mondják, hogy be nem áll a szám – magyaráztam egy tízéves bölcsességével.

– Néha tényleg jó másnak lenni, kölyök – helyeselt Bear.

– Bear az igazi neved? – kérdeztem. – Talán Grizzly a vezetékneved?

– Nem – felelte Bear. – Ez csak egy becenév, amit a banda adott nekem. Minden tagnak van beceneve, csak mi utcai névnek hívjuk.

– Egy bandában vagy? – kérdeztem vissza izgatottan. – Ez tök király! De ha nem Bear az igazi neved, akkor micsoda?

– Tudsz titkot tartani? – suttogta, miközben körülnézett, nem hallgatódik-e senki. – Évek óta nem mondtam el senkinek sem az igazi nevem. Még az öregem is Bearnek szólít. A valódi keresztnevem? Abel. Te vagy azon kevesek egyike, akik ezt tudják rólam.

Abel.

– Nagyon tetszik a neved. – Bár a Bear is illett rá. Magasabb volt apámnál, sokkal izmosabb, a keze pedig akkora, mint egy medve mancsa.

A farzsebéből egy pénzcsipeszt húzott elő, ami tele volt félbehajtott bankjegyekkel. Még sosem láttam ennyi pénzt.

Jóval több, mint amennyi a Buzz Lightyear-es perselyemben van otthon.

Jóval több, mint amennyi Emma May kasszájában van.

Bear kihúzott három bankjegyet, és a pultra tette őket.

– Ezt miért kapom? – Lenéztem a kezére, ami félig eltakarta a felém csúsztatott bankókat.

– Ez háromszáz dollár.

– Mit szeretnél? Átszaladhatok a szalonba Emmáért, mert ez a francos kassa...

– Én nem veszek semmit. Ez a tiéd. Mert segítettél. Mert nem...

– Háromszáz dollár, mert nem hívtam ki a seriffet? – Kezdtem kapiskálni, hogy mire megy ki a játék.

Háromszáz dollár egy tízéves számára olyan volt, mintha milliókat kapott volna.

– Inkább mert nem lőtted le Skidet – helyesbített Bear.

– Oké, Emma May amúgy sem örült volna a vérnek. – Emma May nem szereti, ha kosz van.

Bear ismét nevetett, és én sem bírtam ki mosoly nélkül.

– Vicces vagy, kölyök, tudod?

– Tényleg? – Mondták már rólam azt, hogy örült vagyok, meg fura, hogy nincs ki a négy kerekem, hogy sokat jár a szám, de azt még soha nem mondta senki, hogy vicces lennék. Mindenesetre tetszett a dolog.

– Aha. – Ismét élém tolt a pénzt, közben végignézett a pult körül a falakon. – Itt nincsenek kamerák?

– Én nem láttam, hogy lenne, és Emma baromira zsupori, legalábbis anya szerint, mert művirágból volt a dekoráció az esküvőjén,

szóval lehet, hogy kamerára sem költött. – Bármit elmondtam volna Bearnek, hogy mosolyt csaljak az arcára.

– Vigyázz erre a pénzre. Rejtsd el valahová. Ne beszélj róla senkinek. Ez legyen a mi titkunk. – Bear rám kacsintott. Megpróbáltam én is kacsintani, de csak annyit sikerült összehoznom, hogy határozottan pislogtam, mint a dzsinn a *Jeannie, a háziszellem* ismétlésében. Bear átnyúlt a pult felett, és a fülem mögé tűrte az arcomba lógó kósza tincseket. Az ujjja érdes volt, mégis gyengéd, és amikor elhúzta a kezét, csak arra vágytam, hogy a tincseim ismét rakoncátlanokodni kezdjenek, Bear pedig ismét igazítsa meg őket.

– Nem kell a pénzed – szaladt ki a számon. Amikor a múlt héten megkaptam a háromdollárnyi fizetésemet, akkor sem találtam egyetlen olyan dolgot sem, amire szívesen költöttem volna. A háromszáz pedig messze több volt annál, mint amit csak kívánhattam volna.

– Az én társaságomban az a szabály, hogy ha valaki tesz egy szíveséget, akkor azt megfelelően honoráljuk. – Bear a kézfejére támasztotta az állát. A tekintetem azonnal a középső ujján lévő gyűrűre kúszott, ami egy koponyát ábrázolt, a szemek helyén fényes kő ült. Bear követte a tekintetemet. – Tetszik? – kérdezte, miközben lehúzta az ujjáról a gyűrűt.

– Igen, még sosem láttam ilyesmit.

Bear a két ujjá közé fogta a gyűrűt, és úgy nézett rá, mintha most látta volna először. Némán, a homlokát ráncolva vette szemügyre az ékszert, mint amikor próbálok rájönni, hogyan kell megoldani a matekházit.

– Van egy ötletem. – Bear letette a gyűrűt a pultra. – Ez a gyűrű egy ígéret. A bandámban, ha odaadod ezt a gyűrűt valakinek, akkor azzal ígérsz neki valamit.

– Mégis mit? – érdeklődtem, miközben úgy meredtem a gyűrűre, mintha magától lebegett volna a levegőben.

– Egy szívességet, bármit, amire szükséged van. Tartozom eggyel.

– Nekem?

– Igen – felelte Bear, majd visszadugta a zsebébe a pénzt. Felhúzta a hüvelykujjamra a gyűrűt. Akkora volt, hogy az öklömbe kellett szorítanom az ujjam, hogy le ne essen róla.

– Tök szuper! – Mosolyogva néztem a szemébe. – Köszönöm. Megígérem, hogy vigyázni fogok rá, és csak akkor használom, ha nagyon nagy szükségem lesz rá.

– Tudom, hogy így lesz – mondta Bear. Valaki megköszöri a torkát. Mindketten az ajtó felé kaptuk a fejünket, ahol egy másik, hasonló bőrmellényt viselő férfi állt.

– Mennünk kell, haver. Chop telefonált. Húsz perc múlva a klubházban kell lennünk.

– Mennem kell, kicsim. Ugye megígéred, hogy vigyázni fogsz rá?

– Bear az öklbe szorított ujjaimra mutatott.

– Esküszöm, nem szólok róla senkinek. – Az ujjammal még kis keresztet is rajzoltam a szívem fölé, pedig ilyesmit csak akkor csinál az ember, ha nagyon komolyan gondolja az ígéretét, és szerettem volna, ha Bear tudja, én mennyire komolyan veszem a hallgatásomat.

Bear még egyszer rám kacsintott, majd az ajtó feletti csengő csilingelése jelezte a távozását.

Kint jókorát rácsapott annak a sötét hajú férfinak a hátára, aki megpróbálta kirabolni az üzletet. Kicsit veszekedtek, majd mindketten feltették a sisakjukat, és elindultak. A harmadik férfi szorosan követte őket.

Fél perc sem telt el a harmadik motoros távozása után, amikor Emma May betepegett az ajtón.

– Történt valami izgalmas, amíg elvoltam? – kérdezte a hátsó szoba felé tartva.

A gyűrűt a rövidnadrágom farzsebébe süllyesztettem, majd csuriba tettem az ujjam.

– Nem, asszonyom, semmi sem történt.

BEAR

A déli napfény vakított. Nem csak Skid volt másnapos. Coral Pinesban buliztunk az előző nap néhány tavaszi szünetre kiszabadult bigével, amíg fel nem kelt a nap. Skid még nem tanulta meg, hogy a szemcsepp és az erős kávé csodákra képes.

Faszikámnak nagy szerencséje van, hogy nem terítettem le annak a kicseszett benzinkútnak a parkolójában.

– Elment az a kibaszott maradék eszed is, hogy egy benzinkutat akarsz kirabolni? Ráadásul ugyanabban a francos megyében, ahol a banda is működik? Nem tudom, mit mondtak neked, amikor beavattak, de a banda nem egy csapat fiatalkorú bűnöző. Nem robogjuk körbe a megyét, hogy aztán egy benzinkút kirablása vagy más ostobaság miatt a nyakunkba szakadjanak a zsaruk. Éppenséggel egyébként is nagy szarban vagyunk, és az ilyen apró hülyeségek miatt találhatjuk magunkat pillanatok alatt rács mögött. Ráadásul hogy lehetsz akkora barom, hogy egy kislányra emelsz fegyvert? Le kellett volna puffantanom téged, abból talán tanultál volna. Hol hagytad

az eszed, ember? – Skid kapott tőlem egy tockost, a napszemüvege a földön landolt. – Újonc! – kiáltottam Gusnak. – Miért nem csinálunk hülyeségeket? Miért nem fogunk fegyvert kislányokra?

– Mert nagy szarban vagyunk. Meg kell húznunk magunkat – felelte Gus monoton hangon. – Arról nem is beszélve, hogy rohadt beteg dolog.

– Haver – szólt közbe Skid a szemét törölgetve. – Még mindig rézszeg vagyok a tegnap este vagy a ma reggel, vagy mi miatt. Bocs, egy barom voltam. Ugye nem mondod el Chopnak? – Lehajolt, hogy felvegye a szemüvegét, és komolyan megfordult a fejében, hogy fejbe rúgom. De aztán kissé lenyugodtam, amikor eszembe jutott, hogy én mennyi hülyeséget csináltam, amikor végre bevettek a bandába. Ha az öregem megtudta volna, akkor ott kő kövön nem marad.

– Most az egyszer és utoljára. Ez az egy esély neked is jár. Ha legközelebb is valami ilyesmire adod a fejed, akkor egyedül kell szembenézned Choppal, én nem leszek ott, hogy megvédjelek a haragjától. – Azzal felpattantam a motorra.

– Mi az ördög volt ez az egész a gyűrűvel? – kérdezte Gus. – Most először hallok erről. Esetleg tudnom kellene róla? Most nekem adnom kell valakinek egy gyűrűt? Csak mert nekem nincs olyan csinos darabom, mint az a koponyás, amit te adtál neki. – Gus mindig is kíváncsi alkat volt, és most teljesen kiakasztotta a lehetőség, hogy talán lemaradt valamiről.

– Nem, ez mind csak mese. Csak azért adtam neki azt a gyűrűt, hogy ne hívja ki a nyakunkra a zsarukat vagy az anyját meg az apját, hogy elmondja nekik, hogy mit tettek a nagy és csúnya motoros bácsik.

– Kreatív megoldás – állapította meg Gus, miközben felhúzta a kesztyűjét.

– Odaadtad a lánynak a koponyás gyűrűdet? Hiszen abban még gyémánt is van, nem?

– De igen, és te az utolsó centig visszafizeted nekem az árát. – Elfordítottam a slusszkulcsot, a motor berregve kelt életre a lábaim között.

Hazafelé a röhögés kerülgetett, amikor csak felvillant előttem Skid arca, miután közöltem vele, hogy tartozik nekem.

Eszembe nem jutott többet ez a nap vagy a kislány.

Hét évvel később azonban az egész újra felidéződött bennem, és alaposan letaglózott.

2. fejezet

THIA HÉT ÉVVEL KÉSŐBB

NÉMA CSEND.

Rémisztőbb, mint a fegyver ropogása vagy az ágyútűz. Hangosabb, mint a mennydörgés, és tízszer olyan rémisztő.

Az egyik kezemben Mrs. Kitchener híres-neves almatortáját tartottam, a másikkal a biciklit toltam, így kacsztam a kövek és a kátyúk között a keskeny földúton, ami ahhoz a kis házhoz vezetett, ahol a szüleimmel éltem.

Mindennap, valahányszor hazaérek a boltból, ahol részmunkaidőben dolgozom, anyáék veszekedése fogad. Mivel körülöttünk mérföldekre nincs másik ház, így a hangjuk folyton ott száll a fák fölött, mindig jóval azelőtt meghallottam őket, hogy láttam volna a fényt az ablakban.

Az öcsém halála előtt sosem veszekedtek. Aztán a Sunnlandio Corporation úgy döntött, hogy inkább importálják a narancsot, és felbontják a nagy múltra visszatekintő szerződést a családi

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

narancsligettel. Ettől fogva a viták gyűlölettől izzó ordibálásokká fajultak.

Letámasztottam a biciklimet az út mentén, közben ügyesen át-emeltem a pitét egyik kezemből a másikba. Nem tudtam lehajolni, hogy megkösse az útközben kilazult cipőfűzőmet, ezért minden lépésnél megráztam a lábfejem, nehogy rálépjek.

Nyirkos bőröm libabőrös lett, a tarkómon felállt a szőr, mintha pillanatokon belül belém csapna a villám.

Ekkor tűnt fel.

A néma csend.

– Anya? – kiáltottam, de nem felelt senki. – Apa? – Kinyitottam az ajtót. Az ajtó melletti asztalon még égett a lámpa, a búra ferdén állt rajta, mintha ő sem értené, mi az ördög történt ebben a házban. Aztán neszeket hallottam a hátsó szobából.

– Ott vagytok hátul? – Letettem a pitét a pultra, aztán végigmentem a folyosón, kinyitottam a szüleim hálószobájának ajtaját, de nem volt bent senki, mint ahogy a fürdő és az én szobám is üres volt.

A folyosó végén az öcsém szobájának ajtaja viszont résnyire nyitva állt. Anya Jesse szobájából egyfajta szentélyt csinált a halála után, az ajtó mindig be volt csukva, a folyosón pedig suttogva beszélt, mintha Jesse csak szunyókálna, és ő nem akarná felébreszteni.

– Anya? – szólítottam meg ismét, miközben lassan kinyitottam az ajtót.

– Gyere be, Cindy. Mindketten itt vagyunk – válaszolta vidám hangon. Évek óta most először hallottam anyát ilyen vidámnak, bár azt ki nem állhattam, hogy Cindynek szólított.

Felfordult tőle a gyomrom.

Valami olyannyira nem stimmelt, hogy szinte nem is akartam tudni, mi vár rám az ajtó túloldalán.